

Dopis od preláta (březen 2013)

Prelát nás vybízí k modlitbě za konklávu a za nového papeže. Dále komentuje jako obvykle další články víry a zastavuje se u ukřižování, smrti a pochování našeho Pána Ježíše Krista. Rozebírá spásonosný význam těchto událostí a vybízí k co nejužitečnějšímu prožití Svatého týdne.

26.03.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Jsem dojatý, když datuji tento dopis 1. března, první den sede vacante v církvi, po odstoupení Benedikta XVI. z papežského stolce. Od chvíle, kdy toto rozhodnutí oznámil, 11. února, mi na mysl často přicházela tato slova proroka Izaiáše: *neboť nejsou mé myšlenky myšlenky vaše ani vaše chování není podobné mému (...). O kolik totiž převyšují nebesa zemi, o to se liší mé chování od vašeho, mé smýšlení od smýšlení vašeho.*^[1]

V těchto chvílích to zakoušíme znovu, jakoby proto, aby bylo jasné, že je to Duch svatý, kdo řídí církev. Náš Pán potřebuje – tak to chtěl – lidské nástroje, které by ho zviditelnily před společenstvím věřících, ale je to on, Ježíš, nejvyšší pastýř, který se stará o pastýře a o věřící: upevňuje je ve víře, chrání je před nebezpečím, poučuje je, dává jim vhodný pokrm, aby neochabovaly na cestě do věčného domova v nebi.

Proto mi také hned přišla na mysl Ježíšova slova, která adresoval apoštolům a učedníkům všech dob, když se přiblížil okamžik, kdy měl opustit tento svět: *nenechám vás sirotky (...). A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy.*^[2] Pán nás nenechá sirotky. Když Pán zasedl po pravici Otce, svěřil kormidlo své loďky Petrovi a jeho nástupcům, protože po jednom papeži přijde další podle Kristova příslibu Šimonovi: *A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.*^[3] Kristovo slovo nemůže zklamat. Ale spolu se všemi katolíky se musíme modlit, modlit a modlit, jak jsem také nabádal vaše bratry hned jak jsem se dozvěděl tuto zprávu. Bůh počítá s naší modlitbou za konkláve, které začne za několik dní, a za nového papeže, kterého Pán ve své prozřetelnosti pro tuto službu připravil.

Přepisuji vám slova našeho Otce z období sede vacante v roce 1958: ***chtěl bych k vám ještě jednou promluvit o blížící se volbě papeže. Víte, jak moc ho milujeme. Po Ježíšovi a Marii milujeme z celé duše papeže, ať je to kdokoli. Proto příštího papeže milujeme už teď. Jsme rozhodnutí sloužit mu celým svým životem. Modlete se, obětujte Bohu i vaši zábavu. I tu obětujeme našemu Pánu za příštího papeže, tak jako jsme v těchto dnech obětovali mši svatou, tak jako jsme obětovali... i naše dýchání.***[4]

Zatímco s vírou očekáváme výsledek konkláve, děkujeme Nejsvětější Trojici za těch osm let pontifikátu Benedikta XVI., během kterých svým učením osvěcoval církev i svět. Nechci se teď zastavovat u různých oblastí jeho činnosti, jen chci zdůraznit to, že vyzýval všechny - věřící i nevěřící, s novou silou a velkou jasností -, aby znovuobjevili

Boha, Stvořitele a Vykupitele světa, který je především Láska, a aby si vážili člověka jakožto bytosti stvořené na Boží obraz, a proto hodné veškeré úcty. Zdůrazňoval, že víra a rozum nejenže si neprotiřečí, ale mohou spolupracovat na díle lepšího poznání Boha a hlubšího porozumění člověku. Ukázal, jakým způsobem je možné kráčet k přátelství s Bohem a vyzdvihl hluboký význam adorace Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka, reálně přítomného v eucharistii. Dal výrazný impuls ekumenismu, s pohledem upřeným na touženou jednotu všech křesťanů. Ukázal cesty k opravdové obnově církve, následuje věrně směr daný Druhým vatikánským koncilem v kontinuitě Tradice a Magisteria církve během staletí.

My všichni křesťané a také lidé dobré vůle musíme být velmi vděční Benediktovi XVI. Máme vůči němu

dluh, který je možné splatit modlitbou za jeho osobu a úmysly, tak jako se on modlí za nás. Chceme ho milovat i nadále, protože jedině láskou se splácí jeho věrné otcovství a starost vůči nám. Ptejme se sami sebe: modlím se denně střelnou modlitbu **omnes cum Petro ad Iesum per Mariám**? S jakou intenzitou a pozorností se modlíme modlitbu za papeže z *Preces*?

Na základě doporučení apoštolského listu *Porta fidei* pokračujme v tomto roce víry v uvažování nad články Kréda. Zvu vás k prohloubení v další pravdě, kterou vyznáváme každou neděli. Poté, co vyznáváme naši víru ve Vtělení, se naše pozornost obrací k utrpení, smrti a pohřbu našeho Pána Ježíše Krista: jsou to skutečné historické události, které se staly v konkrétním čase a místě, jak dosvědčují nejen evangelia, nýbrž i mnoho jiných pramenů. Zároveň však tyto události svým významem a

důsledky přesahují pouhé historické pojetí, protože se jedná o události spásonosné, totiž nositele spásy uskutečněné Vykupitelem.

Utrpení a smrt našeho Pána, stejně jako jeho Vzkříšení, prorokované ve Starém zákoně, v sobě zahrnují cíl a jedinečný nadpřirozený smysl. Nebyl to obyčejný člověk, ale Boží Syn, který se stal člověkem, vtělené Slovo, které se na Kříži obětovalo za všechny, aby zaplatilo za naše hříchy. A tato jedinečná smírná oběť se svátostným způsobem zpřítomňuje na našich oltářích vždy, když slavíme mši svatou. S jakou zbožností ji musíme sloužit nebo se jí účastnit!

Rozjímejme v klidu nad Krédem. „Apoštolské vyznání víry“ říká, že náš Pán Ježíš Kristus *trpěl pod Pontiem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest; sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých.*^[5] To stejné, jen s malými rozdíly, učí také

vyznání víry, které se běžně modlíme při mši svaté, když používáme formulí z prvních ekumenických koncilů. *Katechismus katolické církve* učí, že »Ježíšova násilná smrt nebyla plodem náhody v rámci nějaké nešťastné shody okolností. Patří k tajemství Božího plánu, jak to vysvětluje svatý Petr jeruzalémský Židům hned ve svém prvním svatodušním projevu: „On byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl“ (Sk 2, 23).«[6]

To předpovídal také sám Ježíš: *Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc (život) dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.*[7] Tímto způsobem ***hlubiny zla, které představuje hřích, jsou přemostěny nekonečnou láskou. Bůh se člověka nevzdává (...). Celý Kristův život od jeho narození v***

*Betlémě není nic jiného než vroucí
přání naplnit výkupný úradek
Otce. Po tři roky, kdy učedníci žili v
jeho blízkosti, slyšeli, jak
neúnavně opakuje, že jeho
pokrmem je konat vůli toho, který
ho poslal (srov. Jan 4, 34). A svou
oběť dokončí odpoledne prvního
Velkého pátku. Sklonil hlavu a
skončil (Jan 19, 30). Těmito slovy
nám popisuje svatý Jan Kristovu
smrt. Pod břemenem kříže,
obtížený vinou všech lidí, umírá
Ježíš pro naše těžké a hanebné
hříchy.[8]*

Jak velkou vděčnost musíme mít vůči
našemu Pánu za tak nezměrnou
lásku, kterou nám prokázal!
Svobodně a z lásky za nás položil
svůj život. A to nejen za lidstvo jako
celek, ale za každého z nás
jednotlivě, jak to vysvětluje svatý
Pavel: *diléxit me et trádidit seípsum
pro me*, [9] on mě miloval a za mě se
obětoval. A ještě víc. Apoštol

vyjadřuje nezměrnost vykupitelské lásky Ježíše Krista těmito silnými slovy: *S tím, který byl bez hříchu, jednal (Bůh Otec) jako s největším hříšníkem, abychom skrze něho byli spravedliví u Boha.*[10]

Benedikt XVI. k tomu řekl při jedné audienci: **Jak podivuhodné a zároveň překvapivé je toto tajemství! Nikdy nebudeme moci rozjímat o této skutečnosti dostatečně. Ježíš, třebaže Bůh, nechtěl své božské výsady vlastnit výlučně, nechtěl použít svou existenci Boha, svou slavnou důstojnost a svou moc jako nástroj triumfu a znamení odstupu od nás. Naopak, přijetím ubohé a slabé lidské podmíněnosti, „vyprázdnil sebe sama“.**[11] *Katechismus katolické církve* učí, že »Bůh ve svém plánu spásy stanovil, aby jeho Syn nejen zemřel „za naše hříchy“ (1 Kor 15, 3), ale také aby „zakusil smrt“, to je, aby poznal stav smrti, stav

odloučení duše od těla od okamžiku, kdy vydechl na kříži, po okamžik, kdy byl vzkříšen.«[12] Skutečnost Ježíšovy smrti tak ukázala ještě jasněji, že dobrá zvěst spásy zahrnuje i duše, které se nacházely v „sheol“ nebo v „předpekli“; tak nazývá svaté písmo stav, ve kterém se nacházely duše, které nemohly vidět Boha, protože ještě nebylo uskutečněno vykoupení. Ale toto „sestoupení“ Ježíše Krista mělo neporovnatelné účinky: »Ježíš nesestoupil do pekel proto, aby vysvobodil zavržené, ani aby zničil peklo zavržení, nýbrž aby osvobodil spravedlivé, kteří ho předešli«:[13] je to další důkaz Boží spravedlnosti a milosrdenství, kterých si musíme cenit a být za ně vděční.

Blíží se Svatý týden; nacházejme důsledky pro náš osobní život ve scénách, které nám liturgie předkládá. ***Dívejme se na Pána, jak je z lásky k nám ztrýzněn od paty***

až k hlavě,[14] vyzýval svatý Josemaría. Zastavme se beze spěchu u posledních okamžiků Ježíše Krista na této zemi. Protože v tragédii Kristova umučení se naplňuje náš vlastní život a dějiny celého lidstva. Svatý týden se nemůže snižovat na pouhou vzpomínku, protože je rozjímáním Kristova tajemství, které pokračuje v našich duších; křesťan je vybízen, aby byl alter Christus, ipse Christus, druhý Kristus, sám Kristus. Při křtu jsme všichni byli ustanoveni za kněze našeho života: Abychom přinášeli duchovní oběti Bohu příjemné skrze Ježíše Krista (1 Petr 2, 5), abychom každý skutek konali z poslušnosti k Boží vůli a tak pokračovali v poslání Boha-Člověka.[15]

Připravme se už teď hlubokou zbožností na liturgii Velikonočního tridua. Každý si navíc může určit nějaký konkrétní způsob, aby s

užitkem prožil tyto dny. Existuje mnoho vnějších projevů lidové zbožnosti, jako například procesí nebo kající pobožnosti, avšak nezapomínejme na to, že **existuje zbožné cvičení Via Crucis (Křížová cesta), které nám během celého roku dává možnost vtiskovat si stále hlouběji do svého nitra tajemství Kříže, setkávat se s Kristem na této cestě a tak se mu vnitřně přizpůsobovat.**[16]

Modleme se během této postní doby zbožně křížovou cestu, každý způsobem, který mu nejvíce pomáhá: to důležité je rozjímat s láskou a vděčností o utrpení Páně. Od modlitby v Getsemanské zahradě až po smrt a pohřeb nám evangelia nabízejí bohatý materiál k osobní modlitbě. Také nám mohou posloužit úvahy svatých a mnoha duchovních spisovatelů. Poslouchejme doporučení svatého Josemaríi: ***Pane můj a Bože můj, povzbuzení***

***láskyplným pohledem naší Matky
chystáme se tě doprovázet na
bolestné cestě, jež se stala cenou
našeho vykoupení.[17] Odvažme se
řící: Matko moje, Panno
přebolestná, pomoz mi prožívat
znovu ty hořké hodiny, které chtěl
tvůj Syn prožít na této zemi,
abychom my, stvoření z hrsti
bláta, nakonec žili in libertatem
gloriae filiorum Dei, ve svobodě a
slávě Božích dětí.[18]***

Takto otevřeme více a více naši duši,
abychom dostali plody milosti,
kterou nám Ježíš přinesl svým
slavným vzkříšením a tak také
připravíme pontifikát příštího
papeže. Podporujme svými
modlitbami a obětmi úlohu
kardinálů shromážděných na
konkláve, aby zvolili nástupce
svatého Petra, kterého už teď
milujeme z celé duše: tento úmysl
může být klíčový pro naše

uvědomování si Boží přítomnosti
během období sede vacante.

Chtěl bych ještě dodat, že jsem před pár dny uskutečnil krátkou cestu do Vilniusu, hlavního města Litvy, kde jsem se kromě setkání s věřícími prelatury a dalšími lidmi modlil před obrazem Panny Marie Brány rozbřesku. Modlil jsem se zvláště za církve v těchto momentech a ve své modlitbě jsem hodně myslel také na vás na všechny. Když jsem se vrátil do Říma, dělal jsem svoje duchovní cvičení, tak jako každý rok první týden postní doby. Také během těchto cvičení jsem se modlil za všechny a za každého jednoho z vás, za všechny vaše potřeby duchovní i materiální a zvláště pak za nemocné. Milujte velmi a pečujte o jednotu Díla a s tímto záměrem se utíkejte pod ochranu svatého Josefa.

V jednotě modliteb a obětí, opíraje se
o ty Benedikta XVI., vám s velkou
láskou žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. března 2013.

[1] Iz 55, 8-9.

[2] Jan 14, 18 a 16.

[3] Mt 16, 18.

[4] Svatý Josemaría, Poznámky z
rodinného setkání, 26-X-1958.

[5] Římský misál, Apoštolské vyznání
víry.

[6] Katechismus katolické církve, č.
599.

[7] Jan 10, 17-18.

[8] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č.
95.

[9] Gal 2, 20.

[10] 2 Kor 5, 21.

[11] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci, 8-IV-2009.

[12] Katechismus katolické církve, č. 624.

[13] Tamtéž, č. 633.

[14] Svatý Josemaría, Jít s Kristem, č. 95.

[15] Tamtéž, č. 96.

[16] Benedikt XVI., Promluva na generální audienci, 4-IV-2007.

[17] Svatá Josemaría, Křížová cesta, Předmluva.

[18] Tamtéž.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-brezen-2013/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-brezen-2013/) (28.02.2026)